

Peter Schweitzer je vesel, da je doma
IZKUŠNJA, KI JE
ne bo pozabil

Peter Schweitzer je 47-letni industrijski oblikovalec, ki se je v resničnostni šov Kmetija odpravil po nove izkušnje, a se mu še sanjalo ni, kaj vse bo tam doživel. Vajen vsakršnega dela, saj živi skupaj z invalidno mamo, za katero tudi skrbi, se je na novo pustolovščino odpravil dokaj optimistično, nikoli pa si ni predstavljal, da bo v šovu tudi lačen. Kot pove, je večkrat obupal in le sotekmovalcem gre zaslug, da je v šovu zdržal toliko časa. Z nekaj kmečkimi opravili se je spoprijel že prej, najbolj pa ga je skrbelo srečanje s kravami.

Peter Schweitzer ničesar ne obžaluje in prepričan je, da je bila Kmetija odlična izkušnja. »Ničte si ne predstavlja, kako je vse skupaj videti. Želel sem se oddaljiti od ponorelega sveta in nekaj časa prebiti brez elektronskih naprav, sredi narave in obkrožen z živalmi. Če sem iskren, sem se pred vstopom v šov malo bal, kako se bom srečal z večjimi živalmi, kot so krave in konji, a tudi to sem uspešno premagal.« Prizna pa, da je bil v Kmetiji lačen, a malo tudi po svoji krivdi, ker je pač izbrčen. »Ne jem vseh stročnic, rad imam italijansko kuhinjo, veliko bazilike in meso. Se zlasti obožujem tisto, ki je pripravljeno na žaru. Zavedal sem se, da bodo količine hrane in sam izbor v šovu omejeni, a si nikoli nisem predstavljal, da bomo lačni. Dobra hrana niso zgolj prazne kalorije, so osnova za energijo, ki jo potrebujemo pri kmečkih opravilih. Tako kot mi niso kmetije stradali niti leta 1800. Prepričan sem, da je bil izdelek za hrano za dvajset ljudi za tri tedne le kakšnih 50 evrov. Če si lačen, ne moreš ne razmišljati ne načrtovati, kar pa je bilo pri številnih nalogah, ki nam jih je nalagala gospodarica Nada, zelo pomembno.« Šokirate se ga tudi bivalne razmere. »Z eno besedo lahko rečem – groza. Za to, da sem v takih razmerah zdržal toliko časa, se lahko zahvalim članom družine, še posebej Majji in Janu, ki sta me spodbujala in opogumljala. Če ne bi bilo njiju, bi najbrž že prej kapituliral. Spoznal sem, da nima več smisla trpeti čisti svojega telesa, a bi v šovu ostal še nekaj časa le zato, ker sem vedel, kako si Aleš želi domov in kako pogreša hčerko. Se je pa obrnilo drugače, zmagali sta dekleti, midva z Alešem pa sva izpadla.« Peter obožuje mleko, mu pa krave vzbujajo veliki strah. »Na Kmetiji sem se na njih nekako navadil in se jim približal, saj sem moral nekajkrat odpeljati gnoj. Prav tako se človek navadi na vonjave in smrad. V hlevu sem spal ob steni in sem bil najbolj na udaru,« pojasni Peter in dodaja, da je v šovu najbolj pogrtesel vsakodnevni vzpon na Šmarno goro in svoj land rover, pa seveda tudi mamo. »Ker sem mestni človek, je bila to zame res drugačna izkušnja. Sem pa vse skupaj tempiral tako, da so vsa opravila doma počakala name, prav tako tudi mama, ki je invalidka in skoraj brez vida. Vse je bilo v redu med mojo odsotnostjo, je pa rekla, da me še enkrat ne bi več spustila v šov.« A Peter je drugačnega mnenja. Mestni fant se ne boji izzivov. »Kako naprej, je seveda jasno: Kmetija 2024 ne. Ljubozem po domače ja,« pove malo za šalo, malo zares. »S svojim življenjem samca in mestnega moškega, ki skrbi za mamo, sem sicer zadovoljen, a občasno prija tudi kakšna sprememba, kot je bil šov Kmetija. Še naprej bom živel svoje običajno življenje, hodil v fitness in se imel lepo, še pove za konec.

Carmen Leban

Peter Schweitzer bo šov Kmetija odrazil v lepem spominu, saj je dobil nov pogled na življenje, ki ga živi.

Foto: Pop TV

34/8

Jesen je lepa in okusna
Pomembno nam je, da
vemo, od kod prihaja hrana,
in da je lokalna

MEDTEM KO POLETJE IZ NAS IZVABI BOLJ PUSTOLOVSKO IN DIVJO PLAT, PA JESEN OČITNO NAVDIHUJE USTVARJALNI IN KUHARSKI DEL NAŠIH OSEBNOSTI. TUDI ZNANI SLOVENCI NISO IMUNI ZA DOBROTE, PO KATERE JE TREBA V GOZD, VSI PA PRISEGAJO NA ZDRAVO, DOMAČO HRANO, KI ZRASTE NA BLIŽNJEM POLJU ALI V SADOVNJAKU.

Eva Škofič Maurer, klovnesa in pisateljica

DOLGI VEČERI OB SLADKEM
KOSTANJU IN ŠE SLAJŠEM
GROZDJU

Klovnesa z umetniško dušo Eva Škofič Maurer ima o jeseni veliko za povedati. Takoj jo zanese nazaj v šolo: »Vedno se ob omembi jeseni spominim svoje govorne naloge z naslovom Jesen, ki sem jo imela pri slovenščini v sedmem ali osmem razredu osnovne šole. Še zdaj jo znam na pamet in spominim se, kako pazno so me poslušali, ko sem jo povedala pred razredom. Mislim, da so celo zaploskali na koncu – prav prijetno me je presenetilo. Ta moj nastop, če mu smem tako reči, se mi je res vtisnil v spomin, predvsem zaradi prijetnih občutkov, saj so se sololci tako lepo odzvali.« Začelo se je tako, da je mala Eva prišla domov z nalogo z naslovom Jesen. Svojo mamo Nežo Maurer je vprašala, o čem naj vendar napiše, da jesen ni letni čas, ki bi ji bil všeč. In mama ji je svetovala, naj piše o tem. »Jesen je izpolnitev kmetovih želja in začetek mojih želja – to je jesen. Zadnji dnevi drobnega, svetlo zelenega lističa, ki je ob božanju mlajših jesenskih žarkov pordel. Rojstvo neke trmasto naložbene gobice, ki pogumno raste v deževnih jesenskih jutrih. Dolgi večeri ob sladkem kostanju in še slajšem grozdlju me hočejo pridobiti zase. Pričujejo me, da je jesen najlepši letni čas, da je jesenski zrak najbolj čist in da se vrtovi hribov najbolj ostro črtajo na večernem jesenskem nebu. Meni pa je tako kot lastovkam in drugim pticam selivkam, na jug bi šla, nemima postajam. Ljubim poletje z vročim soncem in večnim šepetanjem in plivkanjem razigranih valčkov toplega morja ob obalo... in tako naprej.« Jeseni pri Evi doma jedo oranžno juho iz buč, ki jo ima sama neskončno rada, pa tudi kostanj ima izmed vseh v družini najraje: »Joj, koliko smo ga prekuhali, ko sem bila otrok – potem pa časopis na mizo, pa smo lupili. In potem sem ga še naslednji dan vzela s sabo v šolo. Najslajši je bil tisti olupljen do belega. Gobe, no, teh pa sploh ne obvladam. Nekoč sem našla celo družino jurčkov, pa sem šla po najbližjega soseda, ki je živel blizu gozda, da preverim, ali so res jurčki. Jih imam pa rada.« Eva Škofič Maurer za svojo družino kupuje mleko pri sosedu, malce dlje pa še zelenjavo: »Na Ostrem Vrhu pa prav tako kupujemo pri sosedi: jajca, mleko, med, meso... In ja, nam je pomembno, da vemo, od kod prihaja hrana, in da je lokalna.«

Eva Škofič Maurer z mamo Nežo

Lorella Flego, televizijska voditeljica in modna urednica

PRVIČ PO GOBE

Modna strokovnjakinja in televizijska obožuje jesen in barve, ki jih ponuja narava: »Jesenske barve so čudovite, polne navdihla, žive in po svoje celo romantične. V tem delu leta se počutim zelo dobro in še vedno počita energije, ki sem jo nabrala poletja. Jesenski oblikovalec? Antonio Marras, ker je njegova moda umetnost in polna poezije.« Seveda pa jesen ne razveseljuje le oči, temveč tudi brbončice: »Buče in gobe bi lahko jedla ves čas. Pravzaprav sem prav ta konec tedna prvič v življenju nabirala gobe in ugotovila, da je gobarjenje sproščujoča in prijetna dejavnost. Pri nas imamo čudovite gozdove in zdelo se mi je, da se je čas ustavit. Buče pa so ravno prav čarovniške in seveda odlične za vse mogoče jedi. Ker rada kuham, je to super področje za eksperimentiranje.« Lorella rada je zdravo in dobro, zato veliko kupuje pri slovenskih kmetih. Obožuje slovenske dobrote, pristnost in zdravo hrano: »Res je razlika med domačim in uvoženim. Po drugi strani za to tudi plačamo, a vedno si pravim, da živim še enkrat, zato je kar prav, da čuвам zdravje in sem posledično pozorna na hrano, ki jo jemlo doma. Vedno pogledam, od kod prihaja hrana, in zdaj ne kupujem več jagod pozimi, čeprav sem včasih to počela. To je tudi dogovor, ki ga sklenem s Sofijo, saj bi si ona marsikaj želela sadje že pred sezono ali po njej, in ko ga vidi na polju, se je težko upreti. Zdi se mi, da je zgodnja vzgoja v tem smislu zelo pomembna, zato kar vztrajam.«

Ana Maria Mitić, voditeljica oddaje MamaMaria, igralka in komicarka

SOSEDOVA PIŠKAVA, A DIŠEČA JABOLKA

Jesen je za Ano Mario in štiriletnega Leva še posebno pravična, sploh ko se znoči in je čas za zgodbi: »Leva sem razvadila s svojo kreativno naravo, in ko je pogruntal, da se mamica lahko vsak večer domisli nove zgodbe, je velikokrat glavni junak ježek, ki na svoji poti skozi gozd doživlja marsikakšno prigodo. Vse od skakanja gumitvsta z lenivci, obiska dinozavrov pa do koncerta rock'n'rolla in peke mavričnih kolačkov je že bilo na programu.« Seveda tudi Ana Maria, ki je zadnja leta videti res odlično, prisega na domačo in sezonsko hrano: »Ja, sezonsko in domače je najboljšje. Pred dnevi sem recimo od sosedov dobila domačo, precej piškava, ampak dišeča jabolka. Potem jih skupaj režemo in se mastimo s skromnimi krahji. Tudi kutina je bila vedno pri nas doma, iz nje radi delamo kompot. Gobe najdem, pa tudi če bi same skakale vame, kostanj in buče pa obožujem in te si tudi sama nabere. Hvalača sem tudi, če kaj dobim, všeč mi je menjava dobrin. Vam bogato obrodijo buče jaz prinesem kavo in piškote. In se skupaj vesešimo in mastimo! Simpatična Mitićeva pravi, da bi rada gostila kakšnega pridelovalca v oddajah MamaMaria, da nam razloži, kako sploh pridejo stvari od zemlje do pollice, iz prve roke, pa o življenju sodobnega kmetja, kmetice. »No, vsekakor s svojimi nakupi rada podprem slovenska podjetja. Imam tudi srečo, da živim v središču Ljubljane in sem velikokrat na tržnici.«

**VSAK VAŠ
NAKUP ŠTEJE**

**PODATKI
STATISTIČNEGA
URADA KAŽEJO, DA
SLOVENIJA VSAKO
LETO V POVPREČJU
IZGUBI Približno
650 KMETIJ**

„Ja, ampak mi trdo delamo, da vas bodo sveži pridelki še naprej čakali na Mercatorjevih policah - in na domačih mizah.“

Igor Jarković
Kmetija Jarković

Zato v Mercatorju pri odkupu kakovostnih lokalnih pridelkov sodelujemo z več kot **5.000 slovenskimi kmetijami**, kar je daleč največ pri nas.

mercator.si

Mercator
moj najboljši sosod

Mercator - Družnina 071 8000 Ljubljana